

Зараз країна, як ніколи потребує збереження своїх земель не лише від ворога. Адже, ще до повномасштабного вторгнення Урядом було схвалено низку нормативних документів, які мали б підсилити правове поле для боротьби з деградацією земель та опустелюванням. То ж маємо, крім того, як найшвидше відновити наші землі, які зазнали руйнувань.

Список використаних джерел

1. Держгеокадастр. Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру. Офіційний веб-сайт. Режим доступу: // <http://land.gov.ua/info/informatsiia-pro-normatyvnu-hroshovu-otsinku-zemelnaselenykh-punktiv-stanom-na-27-01-202>
2. Смолярчук М.В. Перспектива використання порушених земель після гірничо-промислових розробок // The XVIII International Scientific and Practical Conference «Advancing in research, practice and education», May 10 – 13, 2022, Florence, Italy. С. 27-31.
3. Центр досліджень продовольства та землекористування (KSE Агроцентр) / Режим доступу: // <https://kse.ua/ua/kse-impact/center-for-food-and-land-use-research-c4flur/>

Олександр ЗБОРОВЕЦЬ, студент 2 курсу спеціальності 193 «Геодезія та
землеустрій»

Науковий керівник:

Науковий керівник: **ЯСІНЕЦЬКА Ірина Анатоліївна**,
доктор економічних наук, професор
кафедри садово-паркового господарства, геодезії і землеустрою
Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»,
м. Кам'янець-Подільський

ЗЕМЛЕУСТРІЙ УКРАЇНИ СЬОГОДНІ

Аналіз динаміки розвитку земельних відносин, практики ведення землевпорядного виробництва, і чинної законодавчої бази за період проведення нинішньої земельної реформи, основних рис функціональних особливостей сучасного землеустрою висвітлив цілу низку проблем, для розв'язання яких необхідно розробити і здійснити відповідні заходи.[1]

Цими проблемами є: стихійне формування нових землекористувачів на основі оренди земельних часток (паїв); консервація деградованих земель; нераціональне і неефективне розміщення та використання земельних часток (паїв); відсутність вільних земель для розширення територій населених пунктів; припинення розробки й впровадження проектних заходів щодо використання, охорони та поліпшення земель; недотримання режиму використання земель у природоохоронних зонах заповідників, на рекреаційних територіях, в зонах охорони земель оздоровчого та історико-культурного призначення; втрачання послідовності черговості поновлення і забезпечення доброякісними планово-картографічними та проектними матеріалами служб Держгеокадастру. [1, 2]

Проблемою землеустрою є поспішність у проведенні роздержавлення та приватизації сільськогосподарських підприємств, яка призвела до ряду недоліків у підходах, змісті й порядку приватизації. На мою думку, насамперед потрібно було розробити проекти використання, охорони і поліпшення угідь, здійснити перерозподіл земель за придатністю ґрунтів та меліоративним станом для вирощування тих чи інших районованих сільськогосподарських культур, визначення на картографічних планах просторового їх розміщення, а згодом розпочинати роздержавлення і приватизацію. Це дало б змогу уникнути тих недоліків, які мали місце у використанні земель.

Стихійне формування нових землекористувань ринкового типу на основі оренди приватизованих земельних паїв здебільшого необґрунтоване й здійснюється нашвидкуруч без заздалегідь розроблених землепорядних проектів. З кожним роком зростає потреба в розширенні території населених пунктів для житлової забудови та ведення особистого селянського господарства, а вільні землі запасу або резервного фонду відсутні. Є необхідність вирішувати ці питання через купівлю-продаж земельних ділянок, а у селян відповідних коштів для цього немає. Найбільш очевидна й актуальна ця проблема в населених пунктах приміських зон великих міст. На жаль, ще й досі зазначені проблеми не розв'язані. Відомо, що населені пункти повинні розвиватися на основі генеральних планів. Проте на даний час багато існуючих генпланів

застарілі й не відповідають вимогам Земельного кодексу України та Державним будівельним нормам і правилам. [3]

Однією з проблем сучасного землеустрою є порушення послідовності поновлення та забезпечені доброякісними планово-картографічними проектними і вишукувальними матеріалами. За час проведення земельної реформи в більшості регіонів України цій проблемі не приділяють належної уваги. Реформування існуючих недержавних сільськогосподарських підприємств відбувається стихійно, без належного наукового обґрунтування та розроблених землевпорядних проектів. Не розробляють також прогнозів, програм і схем землеустрою з використання земель на регіональному та національному рівнях.

Враховуючи історичний і практичний досвід трансформації земельних відносин в Україні, діюче земельне законодавство щодо тлумачення землеустрою, об'єктивно постає необхідність дати наукову класифікацію сучасного землеустрою. Сукупність видів робіт і їх зміст, які об'єктивно обумовлювались потребою суспільства до і після набуття Україною незалежності та перспективи щодо подальшого удосконалення землекористування і формування його сталого розвитку, дають підставу землеустрій класифікувати на загальнодержавний, регіональний та місцевий рівні. Кожному рівню відповідають конкретні види робіт, їх структура, зміст, значення і завдання. Роботи, що виконуються по землеустрою на загальнодержавному рівні, враховуючи їх виключне національне значення, повинні розроблятися державними науковими установами і за рахунок державного бюджету.[3]

У вказаних регіональних програмах розробляються заходи щодо оптимізації використання й охорони земель з врахуванням державних інтересів, історичних, соціально-економічних, екологічних та природно-кліматичних особливостей. У схемах землеустрою адміністративних районів розробляються заходи щодо формування раціональної системи землеволодінь і землекористувань з

усуненням недоліків у розташуванні земель, створення екологічно стійких ландшафтів і екосистем.

Виконання робіт по землеустрою на регіональному рівні повинні здійснювати державні наукові установи за рахунок державного і місцевого бюджетів. Землеустрій на місцевому рівні полягає в організації території сільськогосподарських підприємств із створенням просторових умов, що забезпечують еколого-економічну оптимізацію використання та охорони земель сільськогосподарського призначення, удосконалення структури і розміщення сільськогосподарських угідь, систем сівозмін, сінокосо- і пасовищезмін; розмежуванні в населених пунктах державної та формуванні комунальної власності земель територіальної громади; розробці системи заходів на конкретних земельних ділянках по збереженню і поліпшенню природних ландшафтів, відновленню і підвищенню родючості ґрунтів, захисту від деградаційних процесів тощо; відведення земельних ділянок із земель державної чи комунальної власності для суспільних потреб, потреб юридичним та фізичним особам. Роботи по землеустрою на місцевому рівні можуть виконувати як державні, так і приватні установи, організації за рахунок коштів місцевого бюджету, юридичних та фізичних осіб. [3]

Отже, на основі вище викладеного можна зробити висновок, що зменшення виробництва сільськогосподарської продукції пов'язано з порушенням оптимальної структури існуючих землекористувань, використання, охорони і поліпшення земельних угідь, тому особливу увагу необхідно приділяти розробленню сучасних землевпорядних проектів.

Список використаних джерел

1. Земельний кодекс України : коментар / за ред. А. П. Гетьмана. Харків : Одиссей, 2002. 645 с.
2. Земельні відносини в Україні : законодавчі акти і нормативні документи / Держкомзем України. Київ : Урожай, 1998. 816 с.
3. Про затвердження Вимог до структури, змісту та формату оформлення результатів робіт із землеустрою в електронному вигляді (обмінного